

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci navrhovatele: **Mgr. L. H.**, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 22. 3. 2021, č. j. MZDR 47828/2020-27/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Návrh **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Navrhovateli **s e v r a c í** soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Navrhovatel se podaným návrhem ze dne 4. 4. 2021, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu téhož dne, domáhal zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne 22. 3. 2021, č. j. MZDR 47828/2020-27/MIN/KAN, vydaného s odkazem na § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „*zákon o ochraně veřejného zdraví*“).

[2] Napadeným opatřením odpůrce dle § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví nařídil s účinností od 28. 3. 2021 zaměstnancům a osobám samostatně výdělečně činným (dále jen „*OSVČ*“), kteří si sami provedli nebo jim byl laickou osobou proveden test na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 prostřednictvím testu poskytnutého zaměstnavatelem, v případě, že je výsledek testu pozitivní, (a) bezodkladně uvědomit zaměstnavatele o plánované nepřítomnosti na pracovišti kvůli podezření na pozitivitu na přítomnost viru SARS-CoV-2, opustit pracoviště do místa svého aktuálního bydliště a (b) uvědomit bezodkladně o výsledku testu poskytovatele pracovníků lékařských služeb zaměstnavatele, pokud tak zaměstnavatel stanovil, jinak svého registrujícího poskytovatele zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství, popřípadě praktické lékařství pro děti a dorost, nebo orgán ochrany veřejného zdraví (čl. I napadeného opatření).

[3] Dále byla v tomto opatření stanovena povinnost poskytovatelů zdravotních služeb nebo orgánů ochrany veřejného zdraví vystavit na základě dané informace žádanku na konfirmační RT-PCR test na vyšetření přítomnosti viru SARS-CoV-2 (čl. III napadeného opatření) a povinnost dotčené osoby se tomuto vyšetření bez prodlení podrobit (čl. IV napadeného opatření). Zároveň bylo se stejnou účinností nařízeno zaměstnavatelům, kteří zajišťují pro své zaměstnance testy na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS CoV-2, které lze použít laickou osobou, jakož i OSVČ, které se těmito testy testují, vést evidenci provedených testů (čl. II napadeného opatření). Konečně článkem V napadeného opatření bylo zrušeno mimořádné opatření odpůrce ze dne 5. března 2021, č. j. MZDR 47828/2020-17/MIN/KAN; článek VI potom upravoval platnost napadeného opatření; ta byla stanovena ode dne jeho vydání.

[4] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 5. 2021, č. j. 3 Ao 3/2021 – 27 (všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), zrušil návrhem napadené opatření, nejsou v souzené věci splněny podmínky, na základě kterých by mohlo řízení dále pokračovat. Chybějící předmět řízení je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, který vede k odmítnutí návrhu dle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Jinak řečeno, nelze rozhodovat o tom, co již bylo zrušeno a neexistuje (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Ao 6/2010 - 98).

[5] K postupu dle § 13 odst. 4 věty první zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „*pandemický zákon*“), podle kterého *pozbylo-li mimořádné opatření platnosti v průběhu řízení o jeho zrušení, nebrání to dalšímu postupu v řízení*, Nejvyšší správní soud doplňuje, že smyslem přijetí tohoto ustanovení zákona bylo reagovat na situace, kdy odpůrce opakovaně ruší soudem přezkoumávaná mimořádná opatření a vydává opatření obsahově obdobná v krátkých časových intervalech, čímž reálně znemožňuje jejich soudní přezkum. O takovou situaci se však v posuzované věci zjevně nejedná. Ke zrušení napadeného opatření došlo nikoli z rozhodnutí odpůrce, ale na základě zrušujícího výroku I. výše uvedeného pravomocného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ao 3/2021 – 27 (konkrétně čtvrtým dnem od nabytí jeho právní moci, k němuž došlo dne 12. 5. 2021). Tento zrušující výrok v sobě *de facto* obsahuje též prohlášení nezákonnosti napadeného opatření, neboť právě ta je nosným zrušujícím důvodem, pro nějž soud dospěl k tomuto výroku. V daném případě byl tedy požadavek na poskytnutí soudní ochrany ve vztahu k napadenému opatření naplněn (byť v jiném řízení) a zrušením napadeného opatření bylo dosaženo výsledku soudního řízení, kterého se i navrhovatel nynějším návrhem domáhal. Postup dle citovaného § 13 odst. 4, věty první pandemického zákona je tedy vyloučen (viz usnesení ze dne 28. 4. 2021, č. j. 6 Ao 14/2021 - 30, či ze dne 27. 4. 2021, č. j. 6 Ao 10/2021 – 35).

[6] Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. návrh odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení spočívající v chybějícím předmětu řízení.

[7] Nejvyšší správní soud doplňuje, že případná nová mimořádná opatření přijatá odpůrcem v návaznosti na soudem zrušené mimořádné opatření mohou být napadena novým návrhem; podle § 13 odst. 2 pandemického zákona lze návrh na zrušení opatření obecné povahy (mimořádného opatření) podat do jednoho měsíce ode dne, kdy návrhem napadené mimořádné opatření nabylo účinnosti.

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

pokračování

[9] Navrhovatel zaplatil soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za návrh na zrušení opatření obecné povahy. Jelikož byl tento návrh odmítnut, aniž by jeho odmítnutí předcházelo jednání, Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení tohoto soudního poplatku dle § 10 odst. 3, věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Tricetidenní lhůta k vrácení tohoto poplatku vychází z § 10a odst. 1 téhož zákona.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu